

Arrest

nr. 248 993 van 12 februari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN en J. BRAUN
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 21 augustus 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juli 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 december 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat F. LAURANT *loco* advocaten D. ANDRIEN en J. BRAUN en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Palestijnse oorsprong te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 14 november 2018 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 20 november 2018 om internationale bescherming. Op 27 juli 2020 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 30 juli 2020 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u Palestijn en bent u op 19 april 1982 geboren in Baq el Sharqiyah op de Westelijke Jordaanoever. U bent een soennitische moslim van Arabische origine. U bent niet geregistreerd bij UNRWA. U woonde heel uw leven in Baq el Sharqiyah. U werkte sinds 1997 in de aluminium sector. In 2007 opende u uw eigen atelier. Wanneer er geen werk was in het dorp ging u werken in de bouwsector of olijventeelt in Israël.

In september 2014 kwam er een zekere M. A. S. (...), lid van El Jihad el Islamiyah, langs in uw atelier. Hij vroeg u hen te helpen en u bij hen aan te sluiten. Zonder ook maar te weten waar het precies allemaal over ging, weigerde u zijn voorstel en zei dat u er niets mee te maken wilde hebben. U kwam de man vervolgens nog enkele keren op straat tegen. Hij vroeg u steeds hetzelfde en u weigerde telkens opnieuw. Een tijdje later zat u ergens op café iets te drinken met vrienden. B. F. C. (...), een lid van Hamas, vroeg u of u hen wilde helpen. Ook dit keer weigerde u. B. (...) werd een beetje boos, maar de situatie escaleerde niet. U ging naar het politiekantoor in Tulcarem en diende klacht in tegen beide mannen. De mannen werden diezelfde maand opgeroepen, maar ontkenden de aantijgingen en gingen vrijuit. In januari 2015 werd er een fles benzine en een dreigbrief achtergelaten aan uw huis. In de dreigbrief stond geschreven dat ze uw huis in brand gingen steken. Ook op de voorkant van uw atelier werd er geschreven dat ze uw atelier in brand zouden steken. U kreeg in de maanden erop nog meermaals een dreigbrief. U besloot in mei 2015 het land te verlaten.

U verliet eind september 2015 de Westelijke Jordaanoever legaal met uw eigen paspoort en een Schengenvisum afgeleverd door de Spaanse ambassade te Ramallah. U vertrok op 1 oktober 2015 naar Jordanië. Na een transit in Caïro kwam u op 1 oktober 2015 aan in Spanje. U wist niet hoe de asielprocedure daar werkte en ging naar het binnenland. Een jonge man legde u uit welke stappen u moest nemen en u maakte een afspraak bij de asielinstanties.

Op 20 mei 2016 werd in Spanje uw verzoek om internationale bescherming geregistreerd. U haalde er dezelfde asielmotieven aan als in België. De Spaanse asielinstanties weigerden uw verzoek om internationale bescherming. U zegt niet te weten om welke reden en tekende geen beroep aan tegen de beslissing. U besloot daarop door te reizen naar Nederland.

U diende in Nederland op 1 juli 2018 een verzoek om internationale bescherming in. De Nederlandse autoriteiten stuurden u, op basis van de Dublin regelgeving terug naar Spanje. U besloot daarop naar België te reizen waar u op 20 november 2018 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Ter staving van uw verzoek legt u een kopie van de overlijdensakte van uw moeder neer, een kopie van de geboorteakte van uw vader, een kopie van de identiteitskaart van uw vader alsook een kopie van de eerste pagina van uw paspoort en een kopie van uw geboorteakte.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Uit uw verklaringen en uit de door u neergelegde stukken blijkt dat u nooit geregistreerd bent bij UNRWA en dat u nooit beroep heeft gedaan op de bijstand van UNRWA (CGVS p.4). Bijgevolg moet uw verzoek om internationale bescherming onderzocht worden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofdte sprake is van een

gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Vooreerst blijkt dat u in Spanje aankwam op 1 oktober 2015 waar uw eerste verzoek om internationale bescherming op 8 juni 2016 geregistreerd werd (zie administratief dossier). Dit is acht maanden na uw binnenkomst in Spanje. Het laattijdig indienen van een verzoek om internationale bescherming is een belangrijke indicator voor de geloofwaardigheid en de ernst van de door u ingeroepen vrees. Men kan immers verwachten van iemand die vervolging vreest in zijn land van herkomst zo snel als mogelijk beroep doet op internationale bescherming. U heeft dit meer dan een half jaar laten aanslepen. U geconfronteerd met deze vaststelling, verklaarde dat het asielsysteem anders georganiseerd is in Spanje, dat u eerst een afspraak diende te maken om asiel aan te vragen waarop u naar eigen zeggen een viertal maanden moest wachten (CGVS p.8). Dit in acht genomen, blijkt dat u nog steeds maandenlang gewacht heeft om uw verzoek in te dienen bij de Spaanse asielinstanties (CGVS p.8). Voorts blijkt dat u in Spanje een verzoek om internationale bescherming indiende met exact dezelfde asielmotieven als degene die u in België aanhaalt. Spanje sloot uw verzoek echter af met een weigering van de vluchtelingenstatus alsook een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en dit in 2018 (CGVS p.9). U heeft geen idee op basis van welke motieven uw aanvraag geweigerd werd. Volgens uw verklaringen had de advocaat bij het Rode Kruis het te druk om u enige uitleg te verschaffen. U heeft verder geen initiatief genomen om de inhoud van uw beslissing te weten te komen. U tekende evenmin beroep aan tegen deze beslissing. Daar Spanje in zijn beoordeling van verzoeken om internationale bescherming hetzelfde referentiekader gebruikt als België, met name de Vluchtelingenconventie van Genève, is uw verzoek al een keer onderzocht en vervolgens negatief geapprecieerd. U stelde dat u de waarheid sprak tegen de Spaanse autoriteiten en dat u dit deze keer ook doet. U kan echter geen elementen aanhalen waarom uw verzoek door de Belgische asielinstanties anders zou moeten beoordeeld worden (CGVS p.9). Er hebben zich voorts geen noemenswaardige nieuwe ontwikkelingen voorgedaan aangaande uw problemen in uw thuisland. M. (...) en B. (...) zouden nog enkele keren aan uw familie gevraagd hebben wanneer u terugkwam naar de Westelijke Jordaanoever (CGVS p.3, p.9). Dit zijn echter blote beweringen die u allerminst kan staven. Voorts kan dit moeilijk als voldoende ernstig geapprecieerd worden om te gelden als vervolging in Vluchtelingenrechtelijke zin.

Los daarvan kan u het CGVS er evenmin van overtuigen dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging bestaat bij terugkeer naar de Westelijke Jordaanoever omwille van volgende redenen. Uit uw verklaringen blijkt dat u problemen vreest met Hamas en El Jihad el Islamiyah (CGVS p.9). U heeft uw hele leven in het dorp Baq el Sharkiyah gewoond. Het is een klein dorp van om en bij de 4500 inwoners. U heeft in het verleden nooit contact gehad met een van beide organisaties. U werd evenmin ooit door hen benaderd. Zonder aanwijsbare reden werd u in de periode tussen september 2014 en januari 2015 plots door Jihad el Islamiyah én door Hamas aangesproken met de vraag om hen te helpen en u bij hen aan te sluiten. U kon op geen enkele manier verduidelijken waarom precies u van al de inwoners van het dorp in een tijdsbestek van drie maanden tijd door niet één maar twee extremistische organisaties zou zijn aangesproken (CGVS p.12). U stelde dat u toestemming had om in Israël te werken en dat uw winkel in de buurt van de grensovergang lag (CGVS p.11). Dit is weinig overtuigend, temeer dit ook geldt voor meerdere inwoners van het dorp. Zo blijkt uit uw verklaringen dat uw schoonbroer bijvoorbeeld ook in Israël ging werken. Hij werd klaarblijkelijk niet aangesproken (CGVS p.5) en ook uw broers werden niet gecontacteerd (CGVS p.11). U was verder niet op de hoogte of de medewerking van andere arbeiders/winkeliers in de straat ook ingeroepen werd (CGVS p.11). Meer nog, u bent er niet van op de hoogte of er naast u nog andere personen aangesproken werden door de organisaties (CGVS p.11). U verklaarde nochtans dat het een klein dorp is en iedereen elkaar kent. Het is dan ook merkwaardig dat u hier niet van op de hoogte zou zijn geweest. Hoewel u toch meermaals door beide organisaties aangesproken zou zijn, heeft u bovendien nooit gepolst naar de reden van hun interesse. Meer nog, u stelde dat ze u vroegen hen te helpen. Ook dit klaarde u vreemd genoeg nooit uit. U heeft hen nooit gevraagd uit wat die hulp zou moeten bestaan (CGVS p.10). U weigerde gewoon en probeerde het onderwerp af te sluiten. Ook dit is merkwaardig. Het lijkt nochtans wel vrij logisch dat u, gezien u geen idee had waarom uw deelname aan hun activiteiten zo gegeerd was, toch eens zou polsen waarom net uw profiel en uw bijdrage zo belangrijk zouden zijn voor hen. De vaststelling dat u niet eens kan uitleggen waaruit de hulp zou bestaan die u moest bieden of de reden waarom net u uitgekozen zou zijn door zowel Hamas als Jihad el Islamiyah, ondergraaft de geloofwaardigheid van uw verklaringen. U kon verder al evenmin veel informatie verschaffen over uw voorgehouden belagers of de organisaties voor wie ze werkzaam waren. Zo wist u te vertellen dat M. (...) iets ouder was dan u en dat hij tien of twaalf jaar opgesloten werd door Israël. Wat hij precies zou hebben gedaan voor Jihad of wat zijn functie in de betreffende organisatie zou zijn, kon u dan weer niet toelichten. U stelde verder dat

Jihad en Hamas niet erg actief waren in het dorp en dat u niet wist of en in welke mate ze met elkaar gelinkt waren (CGVS p.10, p.12).

U verklaarde dat u door een zekere M. A. S. (...), een lid van Jihad el Islamiyah, en B. F. C. (...), een lid van Hamas, aangesproken werd met de vraag hen te helpen (CGVS p.9). U besloot hierop klacht tegen hen in te dienen bij de politie van Tulcarem. U vond het immers vervelend dat ze u vroegen hen te helpen en u bij hen aan te sluiten (CGVS p.9). U diende in januari 2015 een klacht in tegen beide mannen (CGVS p.13). Dit verklaarde u althans op het gehoor bij het CGVS, tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken had u het dan weer over september 2014 (zie vragenlijst CGVS). Dat u hierover geen gelijklopende verklaringen aflegt, roept verdere vragen op bij uw geloofwaardigheid, aangezien u aangaf dat de situatie na het indienen van de klacht escaleerde (CGVS p.13). U kan deze klacht bovendien ook niet neerleggen. Al de documenten werden door de Spaanse asielinstanties ingehouden, zo luidt uw verklaring (CGVS p.14). Bovendien is het opmerkelijk dat u klacht indient tegen mensen die buiten u aan te spreken en u vragen hen te helpen niets verkeerd gedaan hebben. Men kan hier dan ook moeilijk spreken van een strafrechtelijk feit daar u eigenlijk niet eens weet wat er van u verwacht werd en waar uw hulp in concreto uit zou hebben moeten bestaan (CGVS p.14). Klaarblijkelijk stelde de politie toch een onderzoek in. De verdachten werden opgeroepen, ontkenden alles en gingen weer vrijuit. Dit speelde zich af in januari 2015. U verklaart dat u, omwille van de klacht, blijvend zal vervolgd worden door beide mannen/organisaties. Nu blijkt dat beide mannen nog steeds rondlopen in het dorp en dat ze geen concrete problemen ondervonden hebben gelinkt aan de klacht (CGVS p.14). Uw vrees dat men u, omwille van die klacht, nog steeds problemen zou bezorgen is dan ook puur hypothetisch en op geen concrete elementen gebaseerd. Het is nu immers 2020, dat wil zeggen vijf jaar nadat u de klacht indiende. In heel deze periode is er verder niets ondernomen door de politie en hebben de mannen geen problemen ondervonden (CGVS p.14, p.15), noch hebt u indicaties dat ze problemen ten aanzien van u zouden berokkenen.

Verder stelde u dat u na januari 2015 tot aan uw vertrek eind september 2015 geen contact meer had met uw belagers. Ook dit is merkwaardig en ondermijnt niet alleen de ernst maar ook de geloofwaardigheid van uw verklaringen. U woonde immers nog steeds in hetzelfde huis en werkte in hetzelfde atelier, twee plaatsen die door uw belagers gekend waren (CGVS p.15). Ook toen de mannen u op straat in hun auto passeerden, deden ze niet eens de moeite om te stoppen en u aan te spreken (CGVS p.14). Dat men u niet actief benaderde, is opmerkelijk en hypothekeert de geloofwaardigheid van uw verklaringen. U stelde dat het onverstandig zou zijn u aan te spreken daar u klacht had neergelegd en deze daarmee bevestigd zou worden. U ging verder dat wanneer men klacht indient tegen iemand die persoon geen contact meer gaat zoeken. U verklaarde dat de klacht nog steeds open was en u daarom nog steeds gevisieerd werd. Aangezien u gedurende negen maanden na het indienen van de klacht nog steeds kon wonen en werken in het dorp is het weinig overtuigend dat u anno 2020, vijf jaar na datum, nog wel gevisieerd zou worden (CGVS p.15). U besloot ten slotte reeds rond april 2015 het land te verlaten (CGVS p.7). Uw eigenlijke vertrek heeft nog vijf maanden op zich laten wachten. De vaststelling dat u uw vertrek nog zo lang uitstelde is eveneens nefast voor de geloofwaardigheid alsook voor de ernst van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten.

U verklaarde voorts dat u in januari 2015 een dreigbrief met een fles benzine had ontvangen. In de dreigbrief stond dat men uw huis in brand ging steken. Dezelfde boodschap werd in dezelfde periode op uw winkel geklad (CGVS p.13). De laatste dreigbrief zou u in augustus 2015 ontvangen hebben (CGVS p.15). Ook dit kan u niet staven aan de hand van documenten daar deze eveneens in Spanje zouden achtergebleven zijn. Bovendien kan u zoals supra geargumenteed niet aannemelijk maken dat men u viseerde, de dreigementen die daaruit voortvloeien zijn bijgevolg ook niet aannemelijk.

U haalde tot slot nog een werkgerelateerde gebeurtenis aan. U kreeg een opdracht ramen te maken voor een klant. Nadat u het materiaal aangekocht had en de gevraagde producten gemaakt had, haakte de opdrachtgever af en wilde hij u niet betalen. U ging niet in discussie en liet het erbij. De man zei u nog: "Hebt u de boodschap begrepen?". U gevraagd wat die boodschap dan precies was, antwoordde u dat u dingen moest doen. U weet echter niet welke dingen dat zijn, daar u er nooit naar gevraagd hebt. Het niet betalen van een bestelling kan moeilijk beschouwd worden als een vervolgingsfeit zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie van Genève (CGVS p.16).

U kan het CGVS er niet van overtuigen dat u daadwerkelijk een gegronde vrees voor persoonlijke en systematische vervolging dient te koesteren bij terugkeer naar de Westelijke Jordaanoever. De door u neergelegde documenten wijzigen deze appreciatie niet daar ze enkel een indicatie vormen voor uw

identiteit en afkomst, elementen die geen invloed hebben op de appreciatie van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw verzoek om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een verzoeker om internationale bescherming door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in de Westelijke Jordaanoever (zie de COI Focus Cisjordanie- Situation sécuritaire, 10 september 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoires_palestiniens_cisjordanie_situation_securitaire_20190910.pdf of <https://www.cgvs.be>) blijkt vooreerst dat er geen sprake van aanhoudend geweld tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, de Palestijnse Autoriteit en de Israëlische strijdkrachten.

De spanning en het geweld op de Westelijke Jordaanoever, namen toe vlak na de symbolische aankondiging door de Amerikaanse president op 6 december 2017 van de overdracht van de Amerikaanse ambassade van Tel Aviv naar Jeruzalem. Ondanks de vrees voor een opflakking van het geweld in de Westelijke Jordaanoever, vond er geen massale volksmobilisatie plaats zoals in de Gazastrook. De spanningen wakkerden opnieuw aan in juli 2017 toen de Israëlische autoriteiten beslisten om metaaldetectoren te installeren om zo de toegang tot de Tempelberg in Jeruzalem te controleren. Na 10 dagen van protesten besliste de Israëlische premier om de detectoren te verwijderen. Eind juli 2017 was de rust teruggekeerd.

Anno 2018-2019 neemt het geweld dat in de Westelijke Jordaanoever plaatsvindt hoofdzakelijk de vorm aan van lokale en kleinschalige confrontaties tussen Palestijnse jongeren en de Israëlische veiligheidsdiensten, dewelke meestal ontstaan wanneer laatstgenoemden in het kader van zogenaamde opsporings- en aanhoudingsoperatie de Palestijnse zones betreden. Dergelijke acties lokken vaak een gewelddadige reactie langs Palestijnse zijde uit en leiden soms tot dodelijke confrontaties met de Israëlische ordetroepen. Het aantal hierbij te betreuren burgerslachtoffers is evenwel beperkt.

Het aantal aanvallen waarbij individuele Palestijnen Israëlische burgers of leden van de Israëlische veiligheidsdiensten viseren, is gedurende 2019 relatief beperkt gebleven. Echter, zowel in december 2018, als in maart en augustus 2019 werd een stijging van dergelijke aanvallen vastgesteld. Vermoed wordt dat de terugkerende spanningen omtrent de Tempelberg te Jeruzalem aan de basis ligt van de heropflakking van dit type geweld.

In de Westelijke Jordaanoever komen voorts regelmatig manifestaties voor waarbij het ongenoegen m.b.t. tot de kolonisatie, het bestaan van de Muur, het slopen van Palestijnse eigendommen en het uitzettingsbeleid gericht tegen Palestijnen woonachtig in Oost-Jeruzalem wordt geuit, of steun wordt betuigd aan de Palestijnse gedetineerden in Israël. Deze betogingen worden vaak met geweld de kop ingedrukt. Demonstraties die leidden tot geweld kwamen voor in verschillende gouvernements. Incidenten komen verder hoofdzakelijk voor wanneer de instructies bij checkpoints niet correct worden opgevolgd, of wanneer men te dicht bij de Muur komt en daardoor als bedreigend beschouwd wordt door de Israëlische troepen. Het aantal burgerslachtoffers hierbij blijft evenwel gering.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Westelijke Jordaanoever actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat

zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Baq el Sharqiyah actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Baq el Sharqiyah. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 55/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van "het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur", van de artikelen 195 tot 199 van het "Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status", van de artikelen 23.1 en 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), van artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), van de rechten van verdediging en van "het recht op een doeltreffende voorziening in rechte".

Verzoeker wijst op het bepaalde in artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet en meent dat niet correct een grondige analyse werd uitgevoerd van de informatie die door hem werd voorgelegd. De commissaris-generaal begaat volgens hem tevens een manifeste appreciatiefout door telkens de meest nadelige interpretatie voor hem te weerhouden en een gedeeltelijke analyse van de relevante feiten.

Wat betreft het verzoek om internationale bescherming dat hij in Spanje heeft ingediend, laat verzoeker het volgende gelden:

"Ten eerste verwijt het CGVS verzoeker dat hij 8 maanden heeft gewacht met het indienen van een verzoek om internationale bescherming in Spanje. Volgens het CGVS, "Het laattijdig indienen van een verzoek om internationale bescherming is een belangrijke indicator voor de geloofwaardigheid en de ernst van de door u ingeroepen vrees" (bestreden beslissing, p. 2).

Meneer J. (...) heeft echter niet 8 maanden gewacht met het nemen van maatregelen om internationale bescherming in Spanje aan te vragen. Het CGVS heeft, in strijd met artikel 48/6 §5 van de Vreemdelingenwet, geen rekening gehouden met alle verklaringen die verzoeker in dit verband heeft afgelegd. Inderdaad heeft verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud uitgelegd dat:

(...)

(CGVS, p. 8)

Bijgevolg in tegenstelling tot wat het CGVS beweert, heeft verzoeker niet 4 (noch 8) maanden gewacht om stappen te ondernemen om een verzoek om internationale bescherming in Spanje in te dienen. Hij vroeg rechtstreeks om een afspraak, die een paar maanden later werd opgesteld. Helaas woonde hij ver van de Spaanse Dienst Vreemdelingenzaken en hij miste zijn afspraak. Hij kreeg pas een paar

maanden later een nieuw afspraak. Daarom werd zijn verzoek om internationale bescherming 8 maanden na zijn aankomst officieel geregistreerd in Spanje.

De beschikbare documentatie over het opvangsysteem voor asielzoekers in Spanje bevestigt de verklaringen van verzoeker over de wachttijd voordat een verzoek om internationale bescherming officieel kan worden geregistreerd. Inderdaad wat de asielprocedure betreft, hebben de migranten tijdens de behandeling van hun verzoek tot internationale bescherming te maken met verschillende problemen op procedureel vlak. Volgens het verslag AIDA - Update Maart 2018: « (...) » (p 12) (stuk 3). In het verslag van Amnesty International van 2017/2018 worden ook de vertragingen aan de kaak gesteld, met name omdat deze van invloed zijn op de toegang tot materiële bijstand: « (...) » (Amnesty International, rapport 2017/2018, beschikbaar op: [https://www.amnesty.org-fr/countries/europe-and-central-asia/spain/report-spain/](https://www.amnesty.org/fr/countries/europe-and-central-asia/spain/report-spain/)) (stuk 4).

In dezelfde geest noemt het verslag AIDA - Update maart 2019 (stuk 5) verschillende obstakels voor de asielprocedure in Spanje: « (...) » (pp 23-24) (in dezelfde zin – zien AIDA Report - Update 2019 van april 2020, pp 33-34, beschikbaar op: <https://www.asylumineurope.org/reports/country/spain> (stuk 6)).

Ten slotte heeft Uw Raad al geoordeeld dat: « (...) » (RvV - arrest nr. 229.439 van 28 november 2019).

Ten tweede verwijt het CGVS verzoeker dat zijn verzoek om internationale bescherming in Spanje (dat op dezelfde gronden als die welke in België werden aangevoerd is gebaseerd) werd afgewezen.

Eenzijds moet rekening worden gehouden met het feit dat Meneer J. (...) geen beroep heeft ingediend tegen de negatieve beslissing van de Spaanse autoriteiten. In een arrest nr. 223.618 van 4 juli 2019, heeft Uw Raad beoordeeld dat: "(...)".

Anderzijds bevindt het dossier met betrekking tot het verzoek om internationale bescherming van Meneer J. (...) in Spanje, zich niet in het administratief dossier van het CGVS. Tot op heden weet verzoeker nog steeds niet om welke reden zijn verzoek om internationale bescherming in Spanje werd afgewezen.

Volgens artikel 23 §1 van richtlijn procedure (2013/32/EU): "(...)".

Volgens artikel 46 van hetzelfde richtlijn: "(...)".

Volgens artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie: "(...)".

De rechten van de verdediging zijn een reeks regels die bedoeld zijn om een eerlijk en contradictoair debat te waarborgen, zodat elke partij de grieven en argumenten van haar tegenstander kan kennen en deze kan bestrijden. Het principe van de tegenstrijdigheid heeft tot doel om, in het kader van debatten, de rechten van de verdediging te waarborgen. De met-naleving ervan door de overheid vormt een belangrijke onregelmatigheid. Zoals het Hof van Justitie van de Europese Unie opmerkt, « (...) » (HvJ, M.G. v. Holland, C-383/13, 10 september 2013, par.32).

In casu heeft de advocaat van verzoeker op 3 augustus 2020 uitdrukkelijk om het administratief dossier verzocht. Op 5 augustus 2020 stuurde het CGVS het administratief dossier. Dit dossier is echter onvolledig en bevat niet de negatieve beslissing van de Spaanse autoriteiten (noch de verslagen van de persoonlijke onderhouds van verzoeker in Spanje). De raadvrouw van verzoeker, net als verzoeker, weten dus niet waarom het verzoek om internationale bescherming in Spanje werd afgewezen en kunnen de beslissing van het CGVS op dit punt niet op nuttige wijze aanvechten.

Daarom zijn de rechten van de verdediging, de procedure op tegenspraak en het recht op een doeltreffende voorziening in rechte zijn geschonden aangezien de raadvrouw van verzoeker geen toegang heeft tot een document waarop de bestreden beslissing verwijst.

Ten slotte heeft Uw Raad tevens meermaals geoordeeld dat : « (...) » (RvV. nr 43080 van 6 mei 2010)."

Wat betreft zijn vrees voor Hamas en El Jihad el Islamiyah, betoogt verzoeker als volgt:

"Ten eerste merkt het CGVS op dat Meneer J. (...) zijn hele leven in het dorp Baq el Sharkiyah heeft gewoond. Het is een "klein dorp" van 4500 inwoners. Meneer J. (...) heeft in het verleden nooit contact gehad met één van beide organisaties. Hij werd evenmin ooit door hen benaderd. Het CGVS bekritiseert verzoeker vervolgens omdat hij niet weet uit te leggen waarom hij plotseling werd benaderd door twee extremistische organisaties die hem vroegen om voor hen te werken, hoewel er veel andere inwoners van het dorp zijn (bestreden beslissing, p. 2)

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud heeft verzoeker uitgelegd dat:

(...)

(CGVS, p. 11)

Het CGVS vindt deze verklaring met overtuigend maar legt niet uit waarom. Het hebben van een "bondgenoot" (Meneer J. (...)) in vijandelijk gebied (Israël) zou echter voor beide organisaties een duidelijk voordeel zijn geweest.

Wat betreft het feit dat Meneer J. (...) niet kan uitleggen waarom de twee organisaties hem probeerden te rekruteren en niet iemand anders, weet een slachtoffer niet altijd uit te leggen waarom er iets ergs met haar gebeurt en niet met iemand anders. De interpretatie van het CGVS is in dit opzicht onjuist. Ten slotte, zoals het CGVS zelf heeft opgemerkt, wonen er 4500 inwoners in het dorp van Meneer J. (...). Het is dus niet abnormaal dat hij niet kan zeggen of een andere persoon uit het dorp door de twee organisaties werd benaderd of niet. Het feit dat geen enkele persoon die Meneer J. (...) persoonlijk kent door de twee organisaties werd benaderd, is niet relevant. Andere mensen in het dorp, die Meneer J. (...) niet kent, werden misschien benaderd.

Ten tweede bekritiseert het CGVS verzoeker omdat "Hoewel u toch meermaals door beide organisaties aangesproken zou zijn, heeft u bovendien nooit gepolst naar de reden van hun interesse" en omdat Meneer J. (...) niet kon uitleggen waarom deze organisaties zijn hulp nodig hadden (bestreden beslissing, p. 2).

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud legde Meneer J. (...) uit dat hij weigerde in detail te treden met deze mensen, omdat dit een discussie/onderhandeling met hen zou hebben geopend (CGVS, pp. 10 en 13). Als u eenmaal een discussie begint met dit soort mensen, is het moeilijk om het te stoppen en 'nee' te zeggen. Ze geven u geen keuze meer. Het CGVS zegt niet waarom deze uitleg onbevredigend is, vooral gezien het profiel van de twee organisaties waarvan deze personen deel uitmaken.

Ten derde, volgens het CGVS, "U kon verder al evenmin veel informatie verschaffen over uw voorgehouden belagers of de organisaties voor wie ze werkzaam waren" (bestreden beslissing, p. 2). Er werden echter zeer weinig vragen gesteld aan verzoeker over zijn belagers. Het CGVS heeft hem niet eens gevraagd om deze mensen fysiek te beschrijven. Bovendien moet er rekening mee worden gehouden dat Meneer J. (...) veel tijd alleen aan het werk heeft doorgebracht (vaak tot 21.00 uur). Hij kent dus zijn twee belagers niet echt, wat uitlegt waarom hij zo weinig informatie over hen heeft.

Ten vierde bekritiseert het CGVS Meneer J. (...) omdat hij bij de DVZ heeft verteld dat de klacht tegen zijn twee belagers in september 2014 werd ingediend, terwijl hij bij het CGVS heeft verteld dat dezelfde klacht in januari 2015 werd ingediend (bestreden beslissing, pp. 2-3).

Er was een probleem met het begrip bij de DVZ. Meneer J. (...) heeft bij het CGVS meermaals bevestigd dat zijn problemen in september 2014 begonnen (CGVS, p. 10), terwijl de klacht in januari 2015 werd ingediend. Hij heeft hetzelfde gezegd in Spanje, aangezien het CGVS geen tegenstrijdigheid heeft geconstateerd tussen zijn verklaringen in Spanje en België.

Bovendien volgens het CGVS is het niet normaal dat Meneer J. (...) een klacht indiende tegen deze twee personen die "niets verkeerd gedaan hebben", temeer daar Meneer J. (...) niet weet wat ze van hem verwachten. Het CGVS lijkt te vergeten dat deze mensen leden zijn van terroristische en extremistische organisaties. Het zou onbewust zijn geweest van de kant van Meneer J. (...) om te wachten tot ze actie ondernemen alvorens een klacht tegen hen in te dienen. Meneer J. (...) vreesde gewoon voor zijn leven en wilde zichzelf beschermen. In dezelfde zin:

(...)

(CGVS, p. 14)

In strijd met artikel 48/6 §5 van de Vreemdelingenwet heeft het CGVS geen rekening gehouden met alle verklaringen van verzoeker. Het CGVS zegt ook niet waarom deze verklaringen niet overtuigend zijn.

Ten slotte stelt het CGVS dat Meneer J. (...) niets riskeert in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst, omdat de politie geen actie heeft ondernomen tegen de twee belagers, en dat deze personen geen problemen hebben ondervonden na het indienen van de klacht die tegen hen werd ingediend. Het CGVS stelt ook dat Meneer J. (...) geen problemen heeft ondervonden na het indienen van de klacht.

De vrees van Meneer J. (...) zou dus hypothetisch zijn en niet gebaseerd op een concreet element.

Eenzijds heeft Meneer J. (...), in tegenstelling tot wat het CGVS beweert, na de klacht problemen ondervonden:

(...)

(CGVS, p. 9)

(...)

(CGVS, p. 11)

(...)

(CGVS, p. 12)

(...)

(CGVS, p. 13)

(...)

(CGVS, p. 14 // p. 15)

(...)

(CGVS, p. 15)

Anderzijds maakt het niet uit dat de klacht van vijf jaar geleden is. Meneer J. (...) "confronteerde" twee leden van terroristische en extremistische organisaties door een klacht in te dienen, en deze organisaties zullen dat niet vergeten (CGVS, p. 15). Het maakt niet uit dat ze geen echte problemen hebben ondervonden als gevolg van de klacht. Daarnaast is het niet abnormaal dat de twee belagers geen problemen hebben ondervonden, gezien de invloed van hun organisaties en gezien de corruptie op de Westelijke Jordaanoever: "(...)" (p. 92) (US Department of State, "2019 Country Reports on Human Rights Practices: Israel, West Bank and Gaza", beschikbaar op: <https://www.state.gov/reports/2019-country-reports-on-human-rights-practices/israel-westbank-and-gaza/>) (stuk 7).

"(...)" (Council on Foreign Relations, "Corruption in the Palestinian Authority", 5 april 2018, beschikbaar op: <https://www.cfr.org/blog/corruption-palestinian-authority/>) (stuk 8).

Ten vijfde verwijt het CGVS Meneer J. (...) dat hij tot september 2015 heeft gewacht om de Westelijke Jordaanoever te verlaten. Het CGVS houdt daarbij geen rekening met het feit dat Meneer J. (...) enkele maanden heeft moeten wachten op het verkrijgen van een visum. Toen hij dit visum eenmaal had verkregen, verliet hij de Westelijke Jordaanoever minder dan een week later.

Ten zesde verwijt het CGVS Meneer J. (...) dat hij geen documenten heeft neergelegd met betrekking tot de ingediende klacht, noch de ontvangen dreigbrieven. Deze documenten zijn echter in handen van de Spaanse autoriteiten.

Volgens artikel 4 §1 van richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011: "(...) ».

In haar arrest M.M. van 22 november 2012 heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie uit dit artikel 4 §1 een verplichting tot samenwerking van het gastland afgeleid (HvJ, arrest M.M van 22 november 2012, zaak C-277/11):

(...)

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens gaat in dezelfde richting en onderstreept de noodzaak van een overeengekomen vaststelling van de feiten (R.C v. Sweden, 9 maart 2010, req. Nr.41827/07, §53; MSS v. België, 21 januari 2011, req. Nr.30696/09, §358; Singh en anderen v. België, 2 oktober 2012, req. nr. 33210/11, §§ 100-103).

Volgens de Belgische wetgeving rust de verplichting om de bewijslast te verdelen in het bijzonder op het CGVS, de enige autoriteit die verantwoordelijk is voor het onderzoek van de asielaanvragen.

Volgens artikel 26 van het Koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen: "(...)".

Aangezien het CGVS contact heeft opgenomen met de Spaanse autoriteiten om na te gaan of Meneer J. (...) een verzoek om internationale bescherming had ingediend en of dit verzoek was aanvaard of geweigerd, had het CGVS tegelijkertijd alle documenten kunnen opvragen die Meneer J. (...) in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming in Spanje had ingediend.

Bijgevolg moet de bestreden beslissing ten minste nietig worden verklaard, zodat het CGVS de Spaanse autoriteiten kan vragen het volledige dossier van Meneer J. (...)."

Vervolgens voert verzoeker, na het citeren uit artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, aan dat hij een gegronde vrees voor vervolging door de Israëlische autoriteiten heeft omwille van zijn Palestijnse oorsprong "vanwege de herhaalde aard en de opeenstapeling van verschillende discriminerende en voldoende ernstige juridische, administratieve, politieke en gerechtelijke maatregelen die de Israëlische autoriteiten op de Westelijke Jordaanoever tegen de Palestijnen hebben genomen". Hij zet dit kracht bij met citaten uit publicaties van OHCHR, Human Rights Watch, Amnesty International, Middle East Monitor en ECOI en wijst erop dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) geen tegengestelde informatie vermeldt.

In ondergeschikte orde vraagt verzoeker de toekenning van de subsidiaire bescherming.

Aangaande de socio-economische situatie in de Westelijke Jordaanoever wijst hij erop dat de Verenigde Naties, naast het voortdurende geweld tegen burgers op de Westelijke Jordaanoever, ook de sloop en inbeslagname van Palestijnse eigendommen betreurt, die de burgers in extreme armoede hebben gestort. Bovendien hekelt verzoeker dat het CGVS op geen enkel moment rekening heeft gehouden met de gevolgen van COVID-19 voor de algemene gezondheids- en humanitaire situatie in de Westelijke Jordaanoever. De afgelopen maanden heeft het dodelijke en zeer besmettelijke coronavirus zich over de hele wereld verspreid. Het gezondheidssysteem van de Westelijke Jordaanoever is niet voorbereid op een dergelijke epidemie, aldus verzoeker, die ter staving hiervan citeert uit publicaties van OCHA en The Humanitarian Country Team. De corona-epidemie, die al immense gevolgen heeft voor Westerse

en Aziatische landen, zal volgens verzoeker ongetwijfeld leiden tot een ongekennde humanitaire catastrofe in de Westelijke Jordaanoever. Het is dus slechts een kwestie van tijd, gezien de overbevolking in de regio het onmogelijk maakt om burgers te isoleren. Bovendien maakt het gebrek aan financiële middelen en de armoede van burgers de toegang tot medische zorg onmogelijk. Verzoeker wijst erop dat de Verenigde Naties erin geslaagd zijn om 6 miljoen dollar aan de Westelijke Jordaanoever en Oost-Jeruzalem toe te wijzen, maar dat volgens deze organisatie minstens 10 miljoen dollar nodig is om de gezondheidszorg te ondersteunen. Indien hij naar de Westelijke Jordaanoever dient terug te keren, meent verzoeker blootgesteld te zullen worden aan een reëel risico op besmetting. Na een besmetting is er geen toegang tot voldoende gezondheidszorg, wat volgens hem een onmenselijke behandeling inhoudt. Bovendien wijst de situatie in de Westelijke Jordaanoever op een echte humanitaire crisis, wat hij eveneens tracht te staven aan de hand van een publicatie uit *Le Soir*. Verzoeker wijst er tevens op dat COVID-19 ook een zeer negatieve invloed zal hebben op de arbeidswereld in de Westelijke Jordaanoever. Veel bedrijven zullen volgens hem failliet gaan, waardoor de werkloosheid alleen maar zal toenemen. Hij acht het daarom onwaarschijnlijk dat hij bij een terugkeer naar de Westelijke Jordaanoever gemakkelijk werk zou kunnen vinden. Verzoeker besluit dat hij, in het licht van al deze factoren, in geval van terugkeer naar de Westelijke Jordaanoever, zich in een situatie van extreme armoede zal terugvinden, die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om in zijn basisbehoeften te voorzien en die een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM vormt, zodat hem de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend.

Aangaande de veiligheidssituatie in de Westelijke Jordaanoever verwijt verzoeker het CGVS zich te hebben gebaseerd op de COI Focus *“Territoires Palestiniens - Cisjordanie. Situation sécuritaire”* van september 2019 om te concluderen dat er in de Westelijke Jordaanoever geen sprake is van een gewapend conflict dat gepaard gaat met willekeurig geweld en daarbij geen rekening te hebben gehouden met de meest recente informatie die over de Westelijke Jordaanoever beschikbaar is. Hij wijst op – en citeert uit – een verslag van de Veiligheidsraad van 12 december 2019 over de gewelddaden tegen burgers, waaronder terreurdaden, die zich tussen 12 september en 6 december 2019 op de Westelijke Jordaanoever hebben voorgedaan en een verslag van de Veiligheidsraad van 20 november 2019 waaruit zou blijken dat *“de staten ook de verslechtering van de veiligheidssituatie in de bezette Palestijnse gebieden aan de kaak (hebben) gesteld”*. Daarnaast citeert hij nog uit publicaties van US Department of State en OCHA. Verzoeker besluit dat het CGVS hem op zijn minst de subsidiaire beschermingsstatus had moeten toekennen.

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden blijkens de inventaris de volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- AIDA Report – Update 2017 van maart 2018, p. 12 (stuk 3);
- Amnesty International, rapport 2017/2018 (stuk 4);
- AIDA Report – Update 2018 van maart 2019, pp. 23-24 (stuk 5);
- AIDA Report – Update 2019 van april 2020, pp. 33-34 (stuk 6);
- US Department of State, *“2019 Country Reports on Human Rights Practices: Israel, West Bank, and Gaza”* (stuk 7);
- Council on Foreign Relations, *“Corruption in the Palestinian Authority”*, 5 april 2018 (stuk 8);
- UN Human Rights, *“Israeli annexation of parts of the Palestinian West Bank would break international law - UN experts call on the international community to ensure accountability”*, 16 juni 2020 (stuk 9);
- Human Rights Watch, *“Israel and Palestine - Events of 2018”* (stuk 10);
- Human Rights Watch, *“Israel and Palestine - Events of 2019”* (stuk 11);
- Amnesty International, *“Israel and occupied Palestinian territories 2019”* (stuk 12);
- MEMO Middle East Monitor, *“Palestinians face discrimination, even inside Israel, says HRW”*, 13 mei 2020 (stuk 13);
- Report of a Home Office Fact-Finding Mission – *“Occupied Palestinian Territories: freedom of movement, security and human rights situation Conducted 23 september 2019 tot 27 september 2019”*, maart 2020 (stuk 14);
- OCHA Occupied Palestinian Territory, *“Protection of Civilians Report 17-30 March 2020”*, 2 april 2020 (stuk 15);
- *Le Soir*, *“La pauvreté pourrait doubler en Cisjordanie à cause de la pandémie (Banque mondiale)”*, 1 juni 2020 (stuk 16);
- Verenigde Naties, *“Conseil de sécurité: face à la menace d'annexions en Cisjordanie par le Gouvernement de coalition israélien, les appels contre les mesures unilatérales se multiplient”*, 20 mei 2020 (stuk 17).

2.2.2. Op 14 januari 2021 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarin wordt gerefereerd aan de COI Focus “*Territoires Palestiniens. Retour en Cisjordanie*” van 25 augustus 2020.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.1.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 195 tot 199 van het “*Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*”, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepalingen geschonden acht. Ten overvloede voegt de Raad hier nog aan toe dat de proceduregids geen afdwingbare rechtsregels bevat zodat verzoeker er niet kan op steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten.

2.3.1.2. De Raad benadrukt voorts dat verzoeker de schending van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet niet dienstig kan aanvoeren tegen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien de bestreden beslissing voor wat de vluchtelingenstatus betreft, genomen werd op grond van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève. Dit onderdeel van het middel mist aldus juridische grondslag.

2.3.1.3. In de mate dat verzoeker de schending aanvoert van “*het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur*” moet worden opgemerkt dat de Raad geen dergelijk beginsel bekend is en dat verzoeker nalaat hierbij verdere toelichting te geven zodat dit onderdeel van het middel als onontvankelijk moet worden beschouwd.

2.3.1.4. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart de Westelijke Jordaanoever te hebben verlaten omdat hij er meermaals bedreigd zou zijn. Vanaf september 2014 zou een lid van El Jihad el Islamiyah hem verschillende keren hebben gevraagd om hen te helpen en zich bij hen aan te sluiten, wat hij telkens geweigerd zou hebben. Een tijdje later zou verzoeker dezelfde vraag hebben gekregen van een lid van Hamas, wat hij ook weigerde. Deze persoon zou boos zijn geworden, maar de situatie zou niet geëscaleerd zijn. Verzoeker zou bij het politiekantoor in Tulcarem tegen beide mannen klacht hebben ingediend. De mannen zouden zijn opgeroepen, de aantijgingen ontkend hebben en vrijuit zijn gegaan. In januari 2015 zou men een fles benzine en een dreigbrief waarin stond dat ze zijn huis in brand gingen steken hebben achtergelaten aan verzoekers huis. Ook zou op de voorkant van verzoekers atelier geschreven zijn dat ze zijn atelier in brand zouden steken. In de maanden die daarop volgden, zou verzoeker meermaals een dreigbrief hebben gekregen. In mei 2015 zou verzoeker dan besloten hebben om het land te verlaten, wat hij eind september 2015 ook legaal en met zijn eigen paspoort en een Schengenvisum afgeleverd door de Spaanse ambassade te Ramallah zou hebben gedaan.

Ter staving van zijn verzoek legde verzoeker in de loop van de administratieve procedure fotokopieën neer van de identiteitskaart en de geboorteakte van zijn vader, van de overlijdensakte van zijn moeder, van zijn geboorteakte en van de eerste pagina van zijn paspoort (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 6, map met ‘documenten’).

Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt, vormen deze documenten enkel een indicatie voor verzoekers identiteit en afkomst. Deze documenten hebben evenwel geen betrekking op de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten. Hoewel verzoeker in zijn relaas gewag maakte van een klacht bij de politie en van verschillende dreigbrieven, legt hij hiervan geen enkel (begin van) bewijs voor.

Waar verzoeker er in zijn verzoekschrift op wijst dat de klacht die hij indiende en de dreigbrieven die hij kreeg in handen zijn van de Spaanse autoriteiten en wijst op de verplichting tot samenwerking, wijst de Raad erop dat de in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht inhoudt dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. Te dezen toont verzoeker niet aan dat hij zelf niet bij machte zou zijn om de nodige stukken van de Spaanse autoriteiten te bekomen, laat staan dat hij daartoe enige poging zou hebben ondernomen. Het gaat dan ook niet op om de verantwoordelijkheid voor zijn gebrek aan ondernemingszin door te schuiven naar het CGVS.

De Raad besluit dat verzoeker een uiterst beperkte inspanning heeft geleverd om zijn verzoek om internationale bescherming te staven met documenten en dat deze documenten allerm minst volstaan om een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land van gewoonlijk verblijf en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

Daargelaten de vraag of verzoeker in Spanje al dan niet laattijdig een verzoek om internationale bescherming indiende, wijst de commissaris-generaal er in de bestreden beslissing terecht op dat dit verzoek met een weigeringsbeslissing werd afgesloten. Dit wordt als volgt toegelicht:

“Voorts blijkt dat u in Spanje een verzoek om internationale bescherming indiende met exact dezelfde asielmotieven als degene die u in België aanhaalt. Spanje sloot uw verzoek echter af met een weigering van de vluchtelingenstatus alsook een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en dit in 2018 (CGVS p.9). U heeft geen idee op basis van welke motieven uw aanvraag geweigerd werd. Volgens uw verklaringen had de advocaat bij het Rode Kruis het te druk om u enige uitleg te verschaffen. U heeft verder geen initiatief genomen om de inhoud van uw beslissing te weten te komen. U tekende evenmin beroep aan tegen deze beslissing. Daar Spanje in zijn beoordeling van verzoeken om internationale bescherming hetzelfde referentiekader gebruikt als België, met name de Vluchtelingenconventie van Genève, is uw verzoek al een keer onderzocht en vervolgens negatief geapprecieerd. U stelde dat u de waarheid sprak tegen de Spaanse autoriteiten en dat u dit deze keer ook doet. U kan echter geen elementen aanhalen waarom uw verzoek door de Belgische asielinstanties anders zou moeten beoordeeld worden (CGVS p.9). Er hebben zich voorts geen noemenswaardige nieuwe ontwikkelingen voorgedaan aangaande uw problemen in uw thuisland. M. (...) en B. (...) zouden nog enkele keren aan uw familie gevraagd hebben wanneer u terugkwam naar de Westelijke Jordaanoever (CGVS p.3, p.9). Dit zijn echter blote beweringen die u allerm minst kan staven. Voorts kan dit moeilijk als voldoende ernstig geapprecieerd worden om te gelden als vervolging in Vluchtelingrechtelijke zin.”

Verzoeker voert aan dat hij geen beroep heeft ingediend tegen de negatieve beslissing van de Spaanse autoriteiten, zodat deze beslissing niet bekleed is met een gezag van gewijsde. Dit neemt evenwel niet weg dat een bestuurlijke beslissing bekleed is met een vermoeden van wettigheid (cf. RvS 23 oktober 2014, nr. 228.901). Bovendien geeft verzoeker, door geen beroep te hebben ingesteld tegen de negatieve beslissing die in Spanje ten aanzien van hem werd genomen, blijk van een gigantsch gebrek aan interesse in de door hem ingestelde procedure, wat ernstige twijfels doet rijzen over de ernst van zijn vrees voor vervolging en de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas. Dit gebrek aan interesse blijkt eens te meer waar hij in zijn verzoekschrift betoogt dat hij tot op heden nog steeds niet weet om welke reden zijn verzoek om internationale bescherming in Spanje werd afgewezen.

Verzoeker voert een betoog over de rechten van verdediging, doch toont op geen enkele wijze aan dat het voor hem onmogelijk was om de motieven van de in Spanje genomen weigeringsbeslissing te achterhalen. Verzoeker betwist niet dat hij, behoudens een enkele poging om bij de advocaat bij het Rode Kruis uitleg te krijgen, geen enkel initiatief heeft genomen om de inhoud van zijn beslissing te weten te komen. Dit is niet ernstig. Voorts wijst de Raad er nog op dat de bestreden beslissing niet is gestoeld op de concrete motieven van de in Spanje genomen weigeringsbeslissing, doch wel (onder meer) op het feit dat door de Spaanse asielinstanties ten aanzien van verzoeker een negatieve beslissing werd genomen inzake een verzoek om internationale bescherming waarvan verzoeker zelf verklaarde dat dit op dezelfde asielmotieven was gebaseerd als zijn huidig verzoek om internationale bescherming. De omstandigheid dat de negatieve beslissing van de Spaanse autoriteiten zich niet in het administratief dossier bevindt, is in dit opzicht dan ook niet relevant. Van een schending van de artikelen 23.1 en 46 van de richtlijn 2013/32/EU, van artikel 47 van het Handvest, van de rechten van verdediging of van *“het recht op een doeltreffende voorziening in rechte”* kan *in casu* dan ook geen sprake zijn. Waar verzoeker tenslotte nog verwijst naar het arrest nr. 43 080 van 6 mei 2010 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. Tenslotte dient er nog op te worden gewezen dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de weigering van de vluchtelingenstatus.

Zo wordt in de bestreden beslissing tevens op het volgende gewezen:

“Uit uw verklaringen blijkt dat u problemen vreest met Hamas en El Jihad el Islamiyah (CGVS p.9). U heeft uw hele leven in het dorp Baq el Sharkiyah gewoond. Het is een klein dorp van om en bij de 4500 inwoners. U heeft in het verleden nooit contact gehad met een van beide organisaties. U werd evenmin ooit door hen benaderd. Zonder aanwijsbare reden werd u in de periode tussen september 2014 en januari 2015 plots door Jihad el Islamiyah én door Hamas aangesproken met de vraag om hen te helpen en u bij hen aan te sluiten. U kon op geen enkele manier verduidelijken waarom precies u van al de inwoners van het dorp in een tijdsbestek van drie maanden tijd door niet één maar twee extremistische organisaties zou zijn aangesproken (CGVS p.12). U stelde dat u toestemming had om in Israël te werken en dat uw winkel in de buurt van de grensovergang lag (CGVS p.11). Dit is weinig overtuigend, temeer dit ook geldt voor meerdere inwoners van het dorp. Zo blijkt uit uw verklaringen dat uw schoonbroer bijvoorbeeld ook in Israël ging werken. Hij werd klaarblijkelijk niet aangesproken (CGVS p.5) en ook uw broers werden niet gecontacteerd (CGVS p.11). U was verder niet op de hoogte of de medewerking van andere arbeiders/winkeliers in de straat ook ingeroepen werd (CGVS p.11). Meer nog, u bent er niet van op de hoogte of er naast u nog andere personen aangesproken werden door de organisaties (CGVS p.11). U verklaarde nochtans dat het een klein dorp is en iedereen elkaar kent. Het is dan ook merkwaardig dat u hier niet van op de hoogte zou zijn geweest. Hoewel u toch meermaals door beide organisaties aangesproken zou zijn, heeft u bovendien nooit gepolst naar de reden van hun interesse. Meer nog, u stelde dat ze u vroegen hen te helpen. Ook dit klaarde u vreemd genoeg nooit uit. U heeft hen nooit gevraagd uit wat die hulp zou moeten bestaan (CGVS p.10). U weigerde gewoon en probeerde het onderwerp af te sluiten. Ook dit is merkwaardig. Het lijkt nochtans wel vrij logisch dat u, gezien u geen idee had waarom uw deelname aan hun activiteiten zo gegeerd was, toch eens zou polsen waarom net uw profiel en uw bijdrage zo belangrijk zouden zijn voor hen. De vaststelling dat u niet eens kan uitleggen waaruit de hulp zou bestaan die u moest bieden of de reden waarom net u uitgekozen zou zijn door zowel Hamas als Jihad el Islamiyah, ondergraaft de geloofwaardigheid van uw verklaringen. U kon verder al evenmin veel informatie verschaffen over uw voorgehouden belagers of de organisaties voor wie ze werkzaam waren. Zo wist u te vertellen dat M. (...) iets ouder was dan u en dat hij tien of twaalf jaar opgesloten werd door Israël. Wat hij precies zou hebben gedaan voor Jihad of wat zijn functie in de betreffende organisatie zou zijn, kon u dan weer niet toelichten. U stelde verder dat Jihad en Hamas niet erg actief waren in het dorp en dat u niet wist of en in welke mate ze met elkaar gelinkt waren (CGVS p.10, p.12).”

Verzoeker slaagt er niet in deze pertinente motieven, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten.

Waar hij voorhoudt dat de commissaris-generaal niet uitlegt waarom zijn uitleg dat zijn winkel op anderhalve kilometer van de grens lag en dat hij altijd een toestemming kon krijgen om naar Israël te gaan niet overtuigend is, gaat verzoeker voorbij aan de overweging in de bestreden beslissing dat deze

uitleg ook geldt voor meerdere inwoners van het dorp. Waar verzoeker nog aanvoert dat een slachtoffer niet altijd weet uit te leggen waarom er iets ergs met hem gebeurt en niet met iemand anders, wijst de Raad er nogmaals op dat de verklaringen van verzoeker, bij gebrek aan concrete bewijsstukken, voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk moeten zijn opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas als geloofwaardig kunnen worden beschouwd. Dat verzoeker nooit gepolst heeft naar de reden van de interesse in hem en nooit gevraagd heeft waarmee zijn vervolgers wilden dat hij hen hielp, beantwoordt niet aan wat van hem verwacht wordt. Voorts is het, in tegenstelling tot wat verzoeker in zijn verzoekschrift voorhoudt, wel degelijk relevant dat geen enkele persoon die verzoeker kent door de twee organisaties werd benaderd, temeer nu hij zelf verklaarde dat zijn dorp klein is en de mensen elkaar kennen (adm. doss., stuk 5, Deel CGVS, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12). Dit doet immers de vraag rijzen waarom verzoeker specifiek geviseerd werd. Dat verzoeker op deze vraag geen antwoord weet – en zelfs niet gepoogd heeft om op deze vraag een antwoord te bekomen –, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas.

Waar hij in zijn verzoekschrift betoogt dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud had uitgelegd dat hij weigerde in detail te treden met deze mensen, omdat dit een discussie/onderhandeling met hen zou hebben geopend en dat het dan moeilijk is om te stoppen en 'nee' te zeggen, beperkt verzoeker zich louter tot het vergoelijken van zijn onwetendheid, zonder evenwel de pertinente motieven hierover in de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. De Raad wijst er op dat het aan verzoeker toekomt om aan de hand van bewijskrachtige stukken of voldoende consistente, gedetailleerde, specifieke en aannemelijke verklaringen een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Verzoeker, die niet betwist dat hij niet weet waarom men specifiek hem viseerde en hiernaar nooit gepolst heeft bij de personen die hem aanspraken, blijft hiertoe evenwel in gebreke.

Waar hij aanvoert dat hem zeer weinig vragen gesteld werden over zijn belagers en dat er rekening mee moet worden gehouden dat hij veel tijd alleen aan het werk heeft doorgebracht en hij zijn belagers dus niet echt kent, beperkt verzoeker zich opnieuw tot het vergoelijken van zijn allesbehalve gedetailleerde verklaringen, zonder de pertinente vaststellingen hierover in de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Voorts stelt de Raad op basis van de notities van het persoonlijk onderhoud vast dat aan verzoeker wel degelijk voldoende vragen werden gesteld over de personen die om zijn medewerking vroegen om hierop een goed zicht te krijgen, doch dat verzoekers antwoorden hierop weinig verhelderend waren.

Ook de volgende overwegingen in de bestreden beslissing over de klacht die verzoeker verklaart te hebben ingediend tegen zijn vervolgers halen de geloofwaardigheid van zijn verklaringen en de ernst van zijn vervolgingsvrees verder onderuit:

"U verklaarde dat u door een zekere M. A. S. (...), een lid van Jihad el Islamiyah, en B. F. C. (...), een lid van Hamas, aangesproken werd met de vraag hen te helpen (CGVS p.9). U besloot hierop klacht tegen hen in te dienen bij de politie van Tulcarem. U vond het immers vervelend dat ze u vroegen hen te helpen en u bij hen aan te sluiten (CGVS p.9). U diende in januari 2015 een klacht in tegen beide mannen (CGVS p.13). Dit verklaarde u althans op het gehoor bij het CGVS, tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken had u het dan weer over september 2014 (zie vragenlijst CGVS). Dat u hierover geen gelijklopende verklaringen aflegt, roept verdere vragen op bij uw geloofwaardigheid, aangezien u aangaf dat de situatie na het indienen van de klacht escaleerde (CGVS p.13). U kan deze klacht bovendien ook niet neerleggen. Al de documenten werden door de Spaanse asielinstanties ingehouden, zo luidt uw verklaring (CGVS p.14). Bovendien is het opmerkelijk dat u klacht indient tegen mensen die buiten u aan te spreken en u vragen hen te helpen niets verkeerd gedaan hebben. Men kan hier dan ook moeilijk spreken van een strafrechtelijk feit daar u eigenlijk niet eens weet wat er van u verwacht werd en waar uw hulp in concreto uit zou hebben moeten bestaan (CGVS p.14). Klaarblijkelijk stelde de politie toch een onderzoek in. De verdachten werden opgeroepen, ontkenden alles en gingen weer vrijuit. Dit speelde zich af in januari 2015. U verklaart dat u, omwille van de klacht, blijvend zal vervolgd worden door beide mannen/organisaties. Nu blijkt dat beide mannen nog steeds rondlopen in het dorp en dat ze geen concrete problemen ondervonden hebben gelinkt aan de klacht (CGVS p.14). Uw vrees dat men u, omwille van die klacht, nog steeds problemen zou bezorgen is dan ook puur hypothetisch en op geen concrete elementen gebaseerd. Het is nu immers 2020, dat wil zeggen vijf jaar nadat u de klacht indiende. In heel deze periode is er verder niets ondernomen door de politie en hebben de mannen geen problemen ondervonden (CGVS p.14, p.15), noch hebt u indicaties dat ze problemen ten aanzien van u zouden berokkenen."

Verzoeker voert aan er bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) een probleem was met het begrip en stelt dat hij bij het CGVS meermaals bevestigd heeft dat zijn problemen in september 2014

begonnen, terwijl de klacht in januari 2015 werd ingediend, wat hij ook in Spanje heeft gezegd. De Raad wijst er op dat indien verzoeker problemen met tolken of taal heeft ondervonden, het zijn verantwoordelijkheid is om dit tijdig te signaleren en eventuele fouten met de nodige precisie aan te duiden en te corrigeren. Uit het administratief dossier blijkt echter dat verzoeker op de DVZ de vragenlijst van het CGVS na voorlezing ervan in het Arabisch aanvaard en ondertekend heeft ter bevestiging dat zijn verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen (adm. doss., stuk 8, vragenlijst). Ook bij aanvang van het gehoor op het CGVS heeft verzoeker geen enkele opmerking gemaakt van eventuele begripsproblemen bij de DVZ (adm. doss., stuk 5, Deel CGVS, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 2). Door te verduidelijken dat zijn problemen in september 2014 begonnen, terwijl de klacht in januari 2015 werd ingediend, blijft verzoeker steken in het herhalen van een versie van de door hem afgelegde verklaringen. Het hoeft geen betoog dat het louter volharden in een versie van de beweerde feiten, de vastgestelde tegenstrijdigheid niet opheft. De vaststelling dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over het indienen van de klacht, ondergraaft op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van zijn verklaringen daarover.

Door aan te voeren dat het CGVS lijkt te vergeten dat de mensen die hem wilden rekruteren leden zijn van terroristische en extremistische organisaties en dat hij vreesde voor zijn leven en zich zelf wilde beschermen door een klacht in te dienen voordat ze actie zouden ondernemen, weerlegt verzoeker niet dat er geen strafrechtelijke feiten werden gepleegd, zodat er redelijkerwijs kon van worden uitgegaan dat de betrokkenen vrijuit zouden gaan, wat verzoeker in zijn verzoekschrift overigens ook zelf aangeeft waar hij er verder in zijn verzoekschrift op wijst dat het niet abnormaal is dat de twee belagers geen problemen hebben ondervonden, gezien de invloed van hun organisaties en gezien de corruptie op de Westelijke Jordaanoever. Het is dan ook niet onredelijk van de commissaris-generaal om het indienen van de klacht *in casu* opmerkelijk te vinden, temeer nu verzoeker zelf aangaf dat de situatie na het indienen van de klacht escaleerde.

Waar verzoeker nog betoogt dat hij, in tegenstelling tot wat het CGVS beweert, na de klacht problemen heeft ondervonden en wijst op zijn verklaringen over de dreigbrieven die hij daarna heeft gekregen en over de dreigementen die op de voorkant van zijn atelier werden geschreven, verliest hij uit het oog dat hij zelf verklaarde dat hij na januari 2015 tot aan zijn vertrek eind september 2015 geen contact meer had met zijn belagers (adm. doss., stuk 5, Deel CGVS, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15). Nu uit verzoekers verklaringen blijkt dat het enkel ging om vijf of zes verbale bedreigingen – verzoeker weet zelfs niet exact hoeveel en heeft niet eens geteld welke van wie afkomstig was (*ibid.*, p. 15) –, acht de Raad het argument dat verzoeker geen indicaties heeft dat ze ten aanzien van hem problemen zouden berokkenen niet onredelijk. Hetzelfde kan worden gesteld waar verzoeker aanvoert dat het niet uitmaakt dat de klacht van vijf jaar geleden is en dat zijn belagers geen echte problemen hebben ondervonden als gevolg van de klacht, nu hij door het indienen van de klacht twee leden van terroristische en extremistische organisaties “confronteerde” en deze organisaties dat niet zullen vergeten. Zo deze leden van extremistische organisaties daadwerkelijk aanstoot hadden genomen van het feit dat verzoeker tegen hen klacht had ingediend – waaraan overigens omwille van de hierboven aangehaalde redenen geen geloof wordt gehecht –, dan kan er immers redelijkerwijze van worden uitgegaan dat zij zich geen tien maanden zouden hebben beziggehouden met het verzenden van enkele dreigbrieven en het bekladden van een gevel, maar effectief zouden zijn overgegaan tot het uitvoeren van hun dreigementen, *quod non*. Wat betreft verzoekers verklaring dat hij na januari 2015 tot aan zijn vertrek eind september 2015 geen contact meer had met zijn belagers, overweegt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing nog op goede gronden als volgt:

“Ook dit is merkwaardig en ondermijnt niet alleen de ernst maar ook de geloofwaardigheid van uw verklaringen. U woonde immers nog steeds in hetzelfde huis en werkte in hetzelfde atelier, twee plaatsen die door uw belagers gekend waren (CGVS p.15). Ook toen de mannen u op straat in hun auto passeerden, deden ze niet eens de moeite om te stoppen en u aan te spreken (CGVS p.14). Dat men u niet actief benaderde, is opmerkelijk en hypothekeert de geloofwaardigheid van uw verklaringen. U stelde dat het onverstandig zou zijn u aan te spreken daar u klacht had neergelegd en deze daarmee bevestigd zou worden. U ging verder dat wanneer men klacht indient tegen iemand die persoon geen contact meer gaat zoeken. U verklaarde dat de klacht nog steeds open was en u daarom nog steeds gevisieerd werd. Aangezien u gedurende negen maanden na het indienen van de klacht nog steeds kon wonen en werken in het dorp is het weinig overtuigend dat u anno 2020, vijf jaar na datum, nog wel gevisieerd zou worden (CGVS p.15).”

Daarnaast wijst de commissaris-generaal er in de bestreden beslissing nog op goede gronden op dat het nog vijf maanden heeft geduurd nadat verzoeker had besloten om zijn land te verlaten vooraleer hij effectief vertrokken is en dat de vaststelling dat verzoeker zijn vertrek nog zo lang uitstelde eveneens

nefast is voor de geloofwaardigheid en de ernst van de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten. Voor zover verzoeker in zijn verzoekschrift laat gelden dat hij enkele maanden heeft moeten wachten op het verkrijgen van een visum en dat hij toen hij dit visum eenmaal had verkregen, minder dan een week later de Westelijke Jordaanoever verliet, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Hoe dan ook kan niet worden ingezien – en verzoeker licht niet toe – waarom verzoeker, indien hij daadwerkelijk voor zijn leven moest vrezen, *quod non*, niet eerder, zonder visum, zijn land zou hebben verlaten.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker de volgende in de bestreden beslissing opgenomen motieven volledig ongemoeid laat:

“U haalde tot slot nog een werkgerelateerde gebeurtenis aan. U kreeg een opdracht ramen te maken voor een klant. Nadat u het materiaal aangekocht had en de gevraagde producten gemaakt had, haakte de opdrachtgever af en wilde hij u niet betalen. U ging niet in discussie en liet het erbij. De man zei u nog: “Hebt u de boodschap begrepen?”. U gevraagd wat die boodschap dan precies was, antwoordde u dat u dingen moest doen. U weet echter niet welke dingen dat zijn, daar u er nooit naar gevraagd hebt. Het niet betalen van een bestelling kan moeilijk beschouwd worden als een vervolgingsfeit zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie van Genève (CGVS p.16).”

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Aan de hand van tal van publicaties voert verzoeker nog aan dat hij een gegronde vrees voor vervolging door de Israëlische autoriteiten heeft omwille van zijn Palestijnse oorsprong *“vanwege de herhaalde aard en de opeenstapeling van verschillende discriminerende en voldoende ernstige juridische, administratieve, politieke en gerechtelijke maatregelen die de Israëlische autoriteiten op de Westelijke Jordaanoever tegen de Palestijnen hebben genomen”*. Hij stelt tevens dat het CGVS geen tegengestelde informatie vermeldt. De Raad benadrukt evenwel dat het aan verzoeker toekomt om zijn vrees ten gevolge van voormelde elementen *in concreto* aannemelijk te maken. Te dezen werd verzoeker op het CGVS gehoord in verband met zijn vluchtmotieven, waarbij hij uitgebreid de gelegenheid heeft gehad om zijn relaas uiteen te zetten en daarover vragen te beantwoorden, doch heeft hij hierbij geen gewag gemaakt van discriminerende en voldoende ernstige juridische, administratieve, politieke en gerechtelijke maatregelen die de Israëlische autoriteiten op de Westelijke Jordaanoever tegen hem hebben genomen. Bovendien is verzoeker er gelet op de hoger weergegeven pertinente vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier en door hem niet worden ontkracht, niet in geslaagd zijn vrees bij terugkeer naar de Westelijke Jordaanoever aannemelijk te maken.

Deze vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.3.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.3.3.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat hieraan geen geloof kan worden gehecht.

Waar verzoeker erop wijst dat de Verenigde Naties, naast het voortdurende geweld tegen burgers op de Westelijke Jordaanoever, ook de sloop en inbeslagname van Palestijnse eigendommen betreurt, die de burgers in extreme armoede hebben gestort, stelt de Raad op basis van de stukken van het administratief dossier vast dat verzoeker op geen enkel moment heeft verklaard het slachtoffer te zijn geworden van dergelijke problemen, zodat de verwijzing naar allerlei algemene informatie daarover *in casu* niet dienstig is.

In zoverre verzoeker het CGVS verwijt op geen enkel moment rekening te hebben gehouden met de gevolgen van COVID-19 voor de algemene gezondheids- en humanitaire situatie in de Westelijke Jordaanoever, stelt de Raad vast dat verzoeker een dergelijke problematiek ook op geen enkel moment heeft ingeroepen als reden waarom hij uit de Westelijke Jordaanoever is vertrokken of er niet meer naar kan terugkeren, zodat niet wordt ingezien waarom de commissaris-generaal hiermee rekening dient te houden. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat de pandemie ten gevolge van het coronavirus niet uitgaat van of veroorzaakt wordt door een van de actoren uit artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, zodat een van de essentiële voorwaarden voor het toekennen van internationale bescherming, met name de identificatie van de actor van vervolging of de veroorzaker van de ernstige schade en tegen wie dus bescherming nodig is, niet vervuld is (cf. RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847(c)). Verzoeker voert dan ook niet dienstig aan dat hij zich, in het licht van alle problemen die deze pandemie teweegbrengt, in geval van terugkeer naar de Westelijke Jordaanoever in een situatie van extreme armoede zal terugvinden, die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om in zijn basisbehoeften te voorzien en die een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM vormt.

Bovendien kan nog gewezen worden op de volgende overwegingen uit de aanvullende nota die verwerende partij op 4 januari 2021 bij de Raad heeft neergelegd:

“Uit de COI Focus Territoires palestiniens. Retour en Cisjordanie van 25 augustus blijkt dat Palestijnen afkomstig uit de Westelijke Jordaanoever, na een verblijf in het buitenland, zonder problemen kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij de UNRWA. Voor een dergelijke terugreis dient men in het bezit te zijn van een geldig Palestijns paspoort en een Palestijnse identiteitskaart. Indien met niet (langer) over een Palestijns paspoort zou beschikken, kan men het document vanuit het buitenland aanvragen of vernieuwen, dit door een volmacht te verlenen aan een naaste (die niet noodzakelijk familie moet zijn van de aanvrager) woonachtig in de bezette gebieden of aan de Missie van Palestina in Brussel zelf. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen beletsel om terug te keren naar de Westelijke Jordaanoever. Evenmin vormt dit een hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt.

Dient verder opgemerkt te worden dat verschillende landen nationale lockdowns afgekondigd hebben en hun grenzen tijdelijk gesloten hebben in een poging om de verspreiding van virus te stoppen. Sinds 9 maart 2020 staat Jordanië alleen nog Palestijnen van de Westelijke Jordaanoever en Oost-Jeruzalem en personen met een diplomatiek paspoort of reisdocument van de Verenigde Naties toe om de Allenby-brug over te steken naar de Westelijke Jordaanoever. De grensovergang is open gebleven, maar het aantal mensen dat dagelijks kan reizen is beperkt zodat elke reiziger kan getest worden. De maatregelen die getroffen worden door de Jordaanse en Palestijnse autoriteiten teneinde de verspreiding van COVID-19 tegen te gaan liggen in lijn met de maatregelen die wereldwijd getroffen worden ter indamming van de corona pandemie. Het betreffen aldus specifieke maatregelen die kaderen binnen een welbepaalde doelstelling en bijgevolg van tijdelijk van aard zijn. Er kan dan ook niet gesteld worden dat de grensovergang van de Allenby-brug definitief gesloten is, en dat een terugkeer naar de Westelijke Jordaanoever onmogelijk is. Verzoekende partij brengt ook geen enkel bewijs aan dat zij op dit moment een voor lange tijd geconfronteerd wordt met de absolute onmogelijkheid om terug te keren naar de Westelijke Jordaanoever als gevolg van de COVID-19-pandemie.”

Deze vaststellingen en overwegingen vinden steun in de informatie waaraan in de door verwerende partij neergelegde aanvullende nota wordt gerefereerd en worden door verzoeker niet betwist, zodat ze door de Raad worden overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt gevisieerd. Verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in de Westelijke Jordaanoever zou hebben gekend.

2.3.3.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Met betrekking tot de actuele veiligheidssituatie in de Westelijke Jordaanoever wordt in de bestreden beslissing, op basis van de COI Focus “Cisjordanie – Situation sécuritaire” van 10 september 2019, het volgende uiteengezet:

“Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in de Westelijke Jordaanoever (zie de COI Focus Cisjordanie- Situation sécuritaire, 10 september 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoires_palestiniens_cisjordanie_situation_securitaire_20190910.pdf of <https://www.cgvs.be>) blijkt vooreerst dat er geen sprake van aanhoudend geweld tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, de Palestijnse Autoriteit en de Israëlische strijdkrachten.

De spanning en het geweld op de Westelijke Jordaanoever, namen toe vlak na de symbolische aankondiging door de Amerikaanse president op 6 december 2017 van de overdracht van de Amerikaanse ambassade van Tel Aviv naar Jeruzalem. Ondanks de vrees voor een opflakking van het geweld in de Westelijke Jordaanoever, vond er geen massale volksmobilisatie plaats zoals in de Gazastrook. De spanningen wakkerden opnieuw aan in juli 2017 toen de Israëlische autoriteiten beslisten om metaaldetectoren te installeren om zo de toegang tot de Tempelberg in Jeruzalem te controleren. Na 10 dagen van protesten besliste de Israëlische premier om de detectoren te verwijderen. Eind juli 2017 was de rust teruggekeerd.

Anno 2018-2019 neemt het geweld dat in de Westelijke Jordaanoever plaatsvindt hoofdzakelijk de vorm aan van lokale en kleinschalige confrontaties tussen Palestijnse jongeren en de Israëlische veiligheidsdiensten, dewelke meestal ontstaan wanneer laatstgenoemden in het kader van zogenaamde opsporings- en aanhoudingsoperatie de Palestijnse zones betreden. Dergelijke acties lokken vaak een gewelddadige reactie langs Palestijnse zijde uit en leiden soms tot dodelijke confrontaties met de Israëlische ordetroepen. Het aantal hierbij te betreuren burgerslachtoffers is evenwel beperkt.

Het aantal aanvallen waarbij individuele Palestijnen Israëlische burgers of leden van de Israëlische veiligheidsdiensten viseren, is gedurende 2019 relatief beperkt gebleven. Echter, zowel in december 2018, als in maart en augustus 2019 werd een stijging van dergelijke aanvallen vastgesteld. Vermoed wordt dat de terugkerende spanningen omtrent de Tempelberg te Jeruzalem aan de basis ligt van de heropflakking van dit type geweld.

In de Westelijke Jordaanoever komen voorts regelmatig manifestaties voor waarbij het ongenoegen m.b.t. tot de kolonisatie, het bestaan van de Muur, het slopen van Palestijnse eigendommen en het uitzettingsbeleid gericht tegen Palestijnen woonachtig in Oost-Jeruzalem wordt geuit, of steun wordt betuigd aan de Palestijnse gedetineerden in Israël. Deze betogingen worden vaak met geweld de kop ingedrukt. Demonstraties die leidden tot geweld kwamen voor in verschillende gouvernements. Incidenten komen verder hoofdzakelijk voor wanneer de instructies bij checkpoints niet correct worden opgevolgd, of wanneer men te dicht bij de Muur komt en daardoor als bedreigend beschouwd wordt door de Israëlische troepen. Het aantal burgerslachtoffers hierbij blijft evenwel gering.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Westelijke Jordaanoever actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Baq el Sharqiyah actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.”

Verzoeker verwijt het CGVS zich te hebben gebaseerd op de COI Focus “Territoires Palestiniens - Cisjordanie. Situation sécuritaire” van september 2019 en daarbij geen rekening te hebben gehouden met de meest recente informatie die over de Westelijke Jordaanoever beschikbaar is. Hij wijst op – en citeert uit – een verslag van de Veiligheidsraad van 12 december 2019 over de gewelddaden tegen burgers, waaronder terreurdaden, die zich tussen 12 september en 6 december 2019 op de Westelijke Jordaanoever hebben voorgedaan en een verslag van de Veiligheidsraad van 20 november 2019 waaruit zou blijken dat “de staten ook de verslechtering van de veiligheidssituatie in de bezette Palestijnse gebieden aan de kaak (hebben) gesteld”. Daarnaast citeert hij nog uit publicaties van US Department of State en OCHA. De Raad merkt op dat de recente ontwikkelingen waarover verzoeker informatie bijbrengt er niet op wijzen dat de hoger weergegeven analyse van de veiligheidssituatie niet langer actueel of correct is. Dat er zich naar aanleiding van concrete gebeurtenissen opflakkingen van

het geweld kunnen voordoen in de Westelijke Jordaanoever en dat daarbij ook burgerslachtoffers kunnen vallen, wordt in voormelde analyse terdege in rekening genomen. Uit de informatie die verzoeker bijbrengt kan niet blijken dat er sprake zou zijn van een sterke toename van het aantal burgerslachtoffers dat bij dergelijke incidenten te betreuren valt of dat het thans niet langer opgaat te stellen dat er in de Westelijke Jordaanoever geen sprake is van aanhoudend geweld tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, de Palestijnse Autoriteit en de Israëliëse strijdkrachten.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.3.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar de Westelijke Jordaanoever een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.5. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN